

— Двайсетъ противъ одного? Браво, нѣма що да се каже! — каза той слѣдъ нѣколко минути.

— А кои бѣха?

— Теодоровъ, Бижевъ, Кирковъ, Израилъ, Моше . . .

— Е, да — и той . . . И какво стана послѣ?

— Всички го гонѣха, и когато той зави до жгъла, ме тласна и . . .

— И тетрадките се разсипаха.

— Да, но азъ не съмъ виновенъ, пакъ заплака момчето . . .

— Е, кой ти казва, че си виновенъ; нѣма да те обѣся я. Та тъй, Марине! А сега изтрий сълзитѣ си — такова голѣмо момче не бива да плаче!

Маринъ измъкна стъ джебъ голѣма шарена кърпа, избърса лице, високо засмърка и още веднажъ изхълца.

— Така! А сега прочети на колко тетрадки сж изцапани етикетитѣ.

Маринъ грижливо ги прѣсмѣтна. — „На осемнадесетъ“.

— Двѣ тетрадки съвсѣмъ сж развалени и около дузина попивки сжщо. — На ти пари. Знаешъ ли дѣ е Цвѣтко? Книжарницата на Цвѣтка?

— Зная.

— Купи тамъ двѣ тетрадки по краснописание, двѣ дузини попивки и двѣ дузини етикети. Само побързай, да не закъснѣешъ за въ къщи.

Учительтъ суши и чисти вечерята тетрадките, отлѣпи изцапанитѣ етикети и ги замѣни съ нови.

Къмъ седемъ часа се чуха стѣпки на стълбата — това бѣше хазяйския синъ, занаятчия; той се връщаше отъ работа; тази вечеръ бѣше свободенъ. Задгорски го извика.